

Primera Reedició d'Artistes Pròxims 2016, a l'Institut Jaume I de Salou

Laura Álvarez Keller és l'artista convidada a inaugurar el que constitueix el primer *remake* d'Artistes Pròxims de l'Institut Jaume I de Salou. Sota el títol *Dècada de color*, l'artista presenta una mostra representativa del que ha estat el seu treball pictòric al llarg d'aquests deu anys transcorreguts des de la primera edició dels *Artistes Pròxims*, un cicle d'exposicions que des del 2006 es ve organitzant al nostre centre.

La selecció de quadres a l'oli o acrílics que es poden veure, impacten per l'absolut domini del color. Ja sigui a través de la figura humana, o dels paisatges naturals i urbans, la taca de color condiona tota la composició. Les pinzellades gruixudes, amples, agressives, van construint les formes volumètriques i l'espai jugant amb constants contrastos de tons, de saturació i de lluminositat. Sempre, però trobem una paleta cromàtica predominant, que dota de caràcter i fa vibrar l'obra sota un estat d'ànim determinat. L'agressiva saturació i puresa del color atrau l'espectador, que queda captivat per aquesta sensació afilada. L'aplicació àgil i fluida de la taca es fa palesa en tota la superfície: la Laura no dibuixa, no planifica. Mai hi ha dibuix previ. Necessita tocar primer físicament la tela blanca per a establir el punt de partida emocional i cromàtic sobre el que va construint la resta del tema, amb pinzellada fluïda, ràpida, àgil, lliure... en un diàleg creatiu constant. De vegades l'obra pot ajudar-se d'una estructura lineal, una mena d'esquelet o d'armadura pictòrica que acaba desapareixent sota la mossegada de la taca, portant l'obra cap a solucions que ratllen l'abstracció.

És inevitable recordar els expressionistes alemanys del *Die Brücke*, com Ernst Ludwig Kirchner o Emil Nolde, tot i que algunes obres s'acosten més a la poètica de *Der Blaue Reiter* propugnada per la Kandinsky o Franz Marc, o fins i tot al fauisme de Vlaminck. En d'altres, com és el cas de les pintures de figura humana, la influència cubista i cezanniana és descarada: no hi ha voluntat anatòmica, els volums dels cossos es construeixen per plans de color de gammes complementàries, juxtaposant-se amb contorns contundents. Colors purs i primaris versus gammes derivades i terciàries. La línia esdevé taca.

Alguns paisatges urbans parlen d'aquest regust cubista i futurista, però des d'una òptica del color, on a diferència d'aquests referents llunyans, la Laura treballa amb una saturació intensa i una cromàtica més rica. Les marines que presenta poden semblar més versemblants però si ens fixem bé, veurem que són una excusa, una oportunitat per a expressar a través de grans masses de colors: el cel, el mar, l'escuma, l'aigua en moviment, la fluïdesa del gest...

Cadascuna d'aquestes peces són en realitat una porta oberta a noves solucions a explorar, un petit resum d'aquest viatge íntim i creatiu que la Laura Álvarez Keller ha seguit i segueix traçant sota la vibració del color, i que ara, deu anys més tard, vol compartir amb nosaltres.